

[Nina Andersen.]

skulle medvirke til oprettelse og drift af et skandinavisk hospital i Korea dels til sygdomsbehandling, dels til undervisning af koreanske læger, var det en naturlig fortsættelse af den hjælpeaktion, Danmark udførte under selve Koreakrigen ved udsendelsen af hospitalsskibet „Jutlandia“. Udgifterne til hospitalets indretning og drift i 5 år blev da anslået til ca. 22 mill. kr., og det oplyses i bemærkningerne til det lovforslag, som nu foreligger, at der pr. 1. november 1963 er udbetalt i alt 20,9 mill. kr. Det vil altså sige, at uanset de ændringer, der kan have været i prisniveau o. lign. i den mellemliggende tid, har vurderingen været sund og rigtig.

Det blev allerede ved hospitalets oprettelse nævnt, at en garanti for driften i mindst 5 år betragtedes som en nødvendig forudsætning, og i den plan for hospitalet, der dengang var optrykt i bemærkningerne, blev der bl. a. sagt:

„Ved et sådant centers virksomhed i en 5-10 års periode skulle der kunne ydes et stort og varigt bidrag til Koreas genopbygning på det sundhedsmæssige område.“

Der var altså dengang en antydning af, at den forpligtelse, som Danmark påtog sig, kunne kræve en fortsættelse, for at indsatsen kunne få den varige betydning, som man tilstræbte.

Det er baggrunden for det foreliggende forslag til lov om fortsat drift af det skandinaviske undervisningshospital i Korea m. v. Lovforslaget har

Formanden: Jeg henstiller, at der er mere ro i salen under forhandlingen.

Nina Andersen: Lovforslaget har og må vel have en mindre præcis form, end det ellers er almindeligt. Det forudsættes i lovforslaget, at der afsluttes en overenskomst mellem de danske, norske og svenske regeringer, den koreanske regering og De Forenede Nationer om en 5 års forlængelse af

driftsperioden for det skandinaviske undervisningshospital i Korea, samt om i tilknytning til hospitalet at medvirke ved opbygningen af sundhedsvæsenet i en koreansk provins. Hvis denne forudsætning opfyldes — og det er der nok ingen tvivl om at den gør — bemyndiges udenrigsministeren til fra den 1. oktober 1963 til den 30. september 1968 at anvende indtil 15,2 mill. kr. til finansiering heraf. Der er den interessante forskel på den tidligere beslutning og det her foreliggende lovforslag, at man dermed flytter en del af den skandinaviske virksomhed uden for Seoul, hvorved man så at sige følger de på hospitalet uddannede læger lidt på vej ud i den praktiske virksomhed, som de senere på egen hånd skal udføre. Det er efter min mening en både tiltalende og nyttig ting.

Det projekt, det her drejer sig om at medvirke til, er udarbejdet af Verdenssundhedsorganisationen og beskrives som et projekt om opbygning af sundhedsvæsenet i en provins, der ligger ca. 100 km fra Seoul. Jeg synes, det kunne være interessant at få noget mere at vide om det projekt. Drejer det sig om hospitalsvirksomhed, eller gælder det oprettelse af lægekonsultationer og klinikker af en bestemt karakter, eller er det en form for distriktslægevirksomhed? Jeg ville sætte pris på, om den højtærede udenrigsminister kunne give oplysninger herom.

Der er også et andet område, hvor jeg har et spørgsmål at stille. Da Koreahospitalet i sin tid oprettedes, forudsattes det, at der fra Skandinavien stilledes ca. 150 personer til rådighed, nemlig læger, sygeplejersker og administrativt og teknisk personale. Jeg forstår af bemærkningerne til lovforslaget, at der har fundet en reduktion af antallet af det udsendte personale sted; det ville være af interesse at vide, hvor stor og hvorledes fordelt den danske del af personalet har været, og hvorledes reduktionen har været.

Lovforslaget er interessant derved, at der forudsættes en aftrapning af det skan-